

Bob Eggermont

**GENOEG
VAN MORGEN**

www.bestelmijnboek.nl

© 2019, Bob Eggermont

ISBN 978-94-6247-151-1

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar worden gemaakt in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Bob Eggermont

**GENOEG
VAN MORGEN**

In de felle, klinkklare, gedownloade pastellucht vol uitgestreken vrachtwolken met vegen van gisteren en hopelijk genoeg van morgen hing een vrouw te zweven zonder vleugels, zonder pillen en geloof in nieuwe sprookjes. Haar dichte ogen leken op spiegels, haar blonde lokken rolden open en dicht als keuken-trapjes, haar geflambeerde stem was te horen door elke porie, elke vezel van haar doorzichtige, goddelijke lichaam. Maar ze zei al duizend weken niks meer. Ze rook naar tropische vissen, naar een gefileerde onderwaterwereld waar rozen diep genoeg groeien om duikers te verrassen. Ze rook naar appelflauwtjes, naar een lege fles waar ooit een belangrijke geparfumeerde brief in heeft gezeten, naar een kamer waar net honderden kaarsen zijn uitgeblazen. En toch stond er niemand onder haar te kijken hoe ze is. Ze gaf biologisch licht in het nauwe donker en ze hield alle warmtebronnen op een verdacht juiste afstand. Ze was meer wezen dan vrouw, meer een doorbuigend kunstwerk dan een saaie opvulling in een mans leven. Een aanvulling bij de opgang en ondergang van wat een gewone dag zou kunnen zijn. Ze bleef op temperatuur met een gezonde bloos en een zichtbare hartslag. Elke nieuwe morgen kwam er wel een prof kijken, soms met studenten of een kleinzoon, soms met een bak koffie op de fiets gebonden, soms van wel drie landkaarten ver, soms gewapend, soms vals zingend, al in de aantekeningen van thuis snuffelend. Hoe haal je zoiets naar beneden ? Kan je haar meenemen als een ballon aan een touw ? Kan je haar leeg laten lopen ? Kan je haar wakker krijgen ? Actief ? Is ze wel van de streek ? Moet ze nog veranderen überhaupt ? Geen enkele geleerde wou de ladder opstellen, laat staan beklimmen, om haar aan te raken, haar bolletje te aaien, haar lichtje aan te draaien, haar gewone lippen te kussen, haar te meppen of haar ogen te openen met tandenstokers. Ze kon wat hebben, er moest iets gebeuren, toch hing ze niemand tot last. Vogels rusten uit op haar, honden plasten precies een satanische cirkel onder haar, kinderen probeerden afval op haar rug te gooien. Ze was, is en blijft een gebruiksvoorwerp, kunstenaars wilden haar bekladden, haar doen kantelen, tot leven wekken, wat is de boodschap ?

Prof Marnix de 2 Snizzel klom als eerste op de ladder zonder getuigen, er sliep een zwart geblakerde vlinder in de opening van haar mond. Je kon het enkel zien vanop de ladder. Hij verstijfde enkel in eerder gemaakte, wiskundig opgestelde

denkpatronen, lijnrecht tegenover de kans dat deze act echt is als een voorbode voor nog meer geplaatste waanzin. Hij greep haar arm, de fool en voelde een dubbele polsslag alvorens hij geëlektrocuteerd achterover stook met een brandende borstkas, ideeën op nul, de zwarte rook uit oren, mond en ogen. Hij stierf met een geweldig gevoel, amai wat een vrouw ! De tweede prof Grossman Titi met Klauwe die het ook ging proberen wist niks van zijn voorganger af, hij had een stevigere ladder bij, dat wel, en een stok om te porren, en een getuige genaamd zijn zeurende vrouw Wiske die het meisje beklaagde. Ze liep rond het geval alsof ze het niet vertrouwdde tussen hun twee, alsof haar persoonlijke Gobelijn een lijkenkruiper was en ze was niet eens dood. Ze ademde meer dan nodig, misschien dronk ze het vocht uit de lucht ? At ze de insecten die vrijwillig in haar mond kwamen zitten ? De gepantserde vlinder intussen verdwenen. Wiske hield de ladder tegen met haar voet. Ze kon niet zo lang omhoog kijken maar deed het toch. Hou die tong in je mond hé wijsmans ? Zijn gekoesterde overgewicht kwam van pas om niet op de balans te moeten letten. Wiske stapte opzij en stak een Black Death sigaret op om de alles bepalende geur van dat vrouwmens te overstemmen. Gelukkig boven porde hij met de stok, de vonken sloegen door haar middel heen, de dood beschermde haar tegen onverbiddelijk zoenende prinses, grotere vogels en opdringerigheid. Hij wou contact zonder aanraking. Hoe zou de prins van Sneeuwwitje het aanpakken om haar wakker te krijgen als hij zijn gevormde lippen niet mag plaatsen ? Schudden met die glazen op maat gemaakte kist ? De dwergen 1 voor 1 martelen ? De ladder begon te trillen, zijn knieën stotterde, hij voelde zich dik en dom. Ze had niet eens een naam, een werktitel, een spot of roepnaam, een bordje op de grond. Was ze zo in de lucht geboren ? De kindertijd overgeslagen ? Ze werd geen seconde ouder of jonger. Grossman had een alles veranderende naam kunnen bedenken maar Wiske zijn ijsberende, dragonder van een vrouw rond de ladder irriteerde hem zo dramatisch veel dat hij zich met zijn volle gewicht op haar liet vallen. Noem het een spontane zelfmoord voor de goede zaak. De alles verpestende zaag werd verpletterd door haar vet gevoederde denker, het voetpad barstte uit zijn voegen en bij Grossman knapte vier slagaders. Hij bloedde leeg zonder al teveel pijn, het bloed had een mooie warme kleur. De plantsoendienst kuiste het plakzootje op

en het kwam niet in de kranten. De derde prof meneer Cann Handrelom Voeren die wel wist hoe het met de vorige twee juist was afgelopen nam zijn kleinzoon Alabama mee om het stille wonder te bezien. Wat had hij geleerd van de fouten van Marnix en Grossman ? Haar niet aanraken met de blote hand, je vrouw thuis laten, niet gaan twijfelen daarboven. Zijn pientere kleinzoon mocht eerst tot boven, vooral de spiegelende, dichte ogen deden hem langer stille staan. Hij checkte zijn witte tanden op sliertjes spinazie en bekeek haar deegwaren van borsten, precies goed gekneet waren ze, en toch had geen enkele prof er al aandacht aanbesteed. Het jonge manneke had een scherpe ravenblik en zag nog iets wat de oude generatie onbegrijpelijk had gemist. Kijk opa het wezen is zwanger ! Meneer Cann kwam aanlopen, hij had nog conditie over. Je hebt gelijk kiddo, een wonder in een wonder, hoe is zoiets kunnen gebeuren ? Heeft ze haar eigen bevrucht ? Komt het door al die observerende, uitsluitend mannelijke profs op de ladder ? Hij verplaatste de inschuifbare ladder. Ze maakten het herkenbaar stil met een figuurlijke kaars op het hoofd. Het zwangere kunstwerk had op transparante wijze de bolle buik verborgen gehouden voor passerende vijanden, ook al zijn die er niet. Met twee klommen ze als vader en zoon in het circus, het gewicht verdelend op de spurten, ze hing zo hoog als een giraf. De tot nu toe op niets reagerende muze leek te beseffen dat zij deze nieuwe ontwikkeling als eerste hadden ontdekt. Met dichte kijkers draaide haar hoofd een kwinkslag, meer niet, omdat ze het nu toch wisten zakte haar buik verder door, ze leek hun te vertrouwen en speelde open kaart. Meneer Cann kreeg het er warm van. Alabama vond het vet stoer en ging zitten op het hoogste trapje, met de handen onder de kin, doe nog maar iets, geef is een showtje. Vermaak ons.

De buik trok open als een trekzak, een diascherm met diepte. Haar lichaam werd systematisch donkerder en de buik juist verlicht. De vloeistoffen klotsten en gutsten tegen de wand door het zwemmende HET. Dwars en met puntige oren, geslachtloos en met een staart maakte het baantjes, heel nerveus als vissen die geen mensen voor hun aquarium konden verdragen. HET in hoofdletters vertrouwde de in de achtergrond fungerende prof en de naar een Amerikaanse staat vernoemde jongen allesbehalve. Wat ging hun volgende move zijn ? Er iemand bijhalen met een gewone naam ? Ze moest iets doen. Ze wachtte tot de prof de

plaats van het jonk bovenop de ladder had ingenomen. Terwijl het Alien ding rustig werd in de bewegingen opende ze haar beide spiegelende ogen bruusk. Als bij Gods onweer geslagen, de bliksem in de schoenen en de donder in de rug verkrampte de hooggeleerde volledig. Hij had veel gezien in zijn encyclopedisch leven vol onverantwoorde buitenseks, doelloze reizen, uitgestorven dieren en rockbands, wijnavonden om de zin van het leven volledig in kaart te brengen en ontzueringen in menige badkuip. Maar ogen als werelden, ontelbare landen drijvend in het oogwit ? Hypnotiserend strak keek ze de verstrooide prof aan, ze begon te grommen als een hoog fluitje. Alabama rende weg, den broekschijter, opa ik zie je !

Het werd de koter te eng, hij haalde geen hulp en kwam pas 4 uur later terugkijken. Meneer Cann verstijfde in de tientallen cijfers onder nul van de schrik, ze kon zoveel doen met haar geest. De derde en laatste prof die ooit op een ladder naar haar zou kijken ging het wederom niet overleven. Ze liet hem los, beroerd en nog zwaarder dan eerst viel hij van de ladder, met de kop als target, direct dood, veel bloed deze keer maar van mindere kwaliteit. Bijna mechanisch sloot ze zich wederom af. Onze intellectueel werd door een kannibaal met een busje meegenomen en zou stuk voor stuk verdwijnen op het afgeschermd landgoed van de hoogbegaafde leraar. Een milieuvriendelijke oplossing. De pientere kleinzoon kwam uiteindelijk met een soort van mini schuldgevoel en met de opklapbare fiets terug maar opa was er niet, nooit meer, ook geen ladder.

Zelfs het bloed zat niet meer in de stenen verzonken. Zij hing nog wel onverantwoord in de lucht wat te verwachten was, maar het zotte van al bleek dat de dikke buik en de inhoud verdwenen leken, menselijk of niet. Bevallen, het ding geworpen of was het opgelost bij nader inzien ? Een wonder dat soms komt maar evengoed kan verdwijnen na de geur van een mens te hebben ontleed. Hij voelde aan zijn eigen ademhaling dat de grote zij iets met opa had gedaan. Hij ging weg om terug te kunnen komen met een geleende ladder. Door zijn middelmatige lengte en leeftijd rekende hij op voorbijgangers om de ladder tot hier te krijgen, het lukte, als een olympisch vuur ging de ladder van hand naar hand over, in totaal raakten 28 mannen, 1 vrouw met korte nagels en een manwijf het metalen klimtoestel aan. Louter uit medelijden of kon de kleine zijn wil

al opleggen door een vorm van vastberadenheid ? Met een snel kruisteken op het voorhoofd plaatste hij de ladder nog dichter dan de profs om het dodelijke wezen uit te dagen. De buik bleef gewoon, hadden we hier wel te maken met dezelfde vrouw ? Hetzelfde stille kunstwerk ? Alabama knikte eerst naar onder en dan naar boven, hij geloofde niet in een ruiling, een kopie om het echte te beschermen, ze moest uniek zijn, een mogelijk weggevluchte engel die haar vleugels in de dampkring had verloren. Dit stukje verhaal kreeg stilaan wat gelijkenissen met de bijbel. De drie profs zou je met drie mislukte koningen kunnen vergelijken, het hemellichaam doet denken aan de onaantastbare moeder Maria die als een steeds veranderende verschijning de mannen lokt, liefst de slimste der aarde. Die mag je verrassen, killen met hun eigen onhandigheid. Maar Alabama, wat moet je daar mee ? Het zou evengoed een meisjesnaam kunnen zijn ? Een berg van een naam. Geen al te grote opa's vriend maar toch voelde hij een enorme wrok tegenover het stil hangende ding, op deze wijze lijkt ze altijd onschuldig. Waarom blijft ze hier hangen ? Deze plek heeft niks meer te bieden, te beschrijven. Het oppervlakkige, druk bevaren water en de bekroonde bruggen wat verderop zouden blij zijn met eender welke hangende vrouwenfiguur in hun buurt maar zij moesten het doen met kantelende vogels en vergeten haring. Ala klom de ladder op, hij had geene bang om te verdwijnen, om te vallen zonder overgewicht. Zou ze een kind iets kunnen aandoen ? Is er ooit een kind met een aparte naam vermoord in de bijbel ? Vast wel. Hij had geen schrik te over, hij ging op den bovenkant zitten.

Zonder toestemming van de schrijver of zij verzon hij te plekken een naam voor het kindmens. Het stak niet zo nauw, het mocht zeer bespottend overkomen, zelfs mannelijk klinken. Een braakbal van een woord, in het beste geval maakt de naam haar zo kwaad dat ze levend wakker springt om voor altijd wakker te blijven. Dit zinloze hangen schepte anders weinig verwachtingen voor het verhaal en de vrije tijd van het manneke zonder opa. Als het niet lukte ging hij de lokale sheriff erbij halen, hij zou niet rusten voor ze hier weggedreven was. Tijd voor het woord. BRUTUS. Ja jij, ik heb het tegen jou, niet eens u, wat hebt ge met mijn opa gedaan en de andere slimmeriken van hetzelfde jaar ? BRUTUS. Ik weet dat je zit te wachten op iets, dat je zwanger bent. Ik ben zeven, bijna acht en ik

haat het om op ladders te zitten, ik ga deze lelijke naam blijven zeggen, steeds luider tot je me aanvalt, hoor je me ? Ze reageerde niet, nog niet. De jongen was een volhouder, een berg waar geen sneeuw op blijft liggen. Hij zei de naam slechts 1349 keer na elkaar met dezelfde tussenzinnetjes. Van kwaadheid liep hij de ladder af als bij een vaste trap, hij oogde vijf jaar ouder in zijn denken. In plaats van door te gaan tot de 2000 nam hij de ladder bij de voet om hem als een boomstam omhoog te beuken, hij kende zijn eigen sterkte niet. De kunst wakker schudden, zelfs een kind kan het. Na twintig stoten kreeg ze kippenvel, na 54 stoten kreeg ze onze temperatuur en vijf bonken later vloog ze met dichte ogen en nog steeds onzichtbare vleugels omhoog, razend met stoom uit de mond, de ladder bleef nog net recht. Ala besloot niet te vluchten, hij schatte zijn kansen hoger in met de blikken ladder. Ze ging heel hoog, honderd meter raketrecht, een vuile dikke streep in de lucht als bij een gehaast vliegtuig. Als je dacht alles beschreven te hebben gebeurde dit. Een eeuwenoud wezen tegen een enigst kind. Alabama you have a problem. Ze kon elke moment terug zijn. Hij balde zijn vuisten in het zicht, zijn grote voorbeeld was de jonge Bruce Wayne, waarom bang zijn ? Hij leek klaar om opa snugger te vergezellen. De lucht bloedde door de snee naar boven, industriële vlammen als vuurwerk spatten in het rond, gefrituurde vogels maakten het spektakel weer kunstig. Zwarte rook viel als eerste naar beneden. BRUTUS had geen last van stijfheid of een bolle rug, de zwangerschap verdwenen als zozegzegde griep in de buik. Ongekend snel kwam ze recht op de ladder af, hij vergat te bidden. Zonder 1 laffe blik opzij aanvaarde hij zijn iets te vroege, onnatuurlijke dood.

Geen puberperikelen, geen eerste, nooit meer te evenaren kus na school, geen veel te vroege tegenvallende seks met de rijpste meid van de klas die iedereen een kans gaf voor ze de plakker hoer op het voorhoofd kreeg, geen liefdesverdriet wegdrinkend in de verkeerde kroegen, geen ouders die je nooit begrijpen, geen lang haar na je vormsel, geen vrienden die je laten kiezen tussen rocker zijn en harde dance. Het bleef hem allemaal bespaard. BRUTUS stortte zich te pletter over getuige A, maar op een halve meetlat van zijn gezicht bleef ze hangen, het vuur nog uit de voeten spuitend, oogcontact check. De werelden en de landen korrelig in de ogen. Hij blies van schrik in haar kijkers, leave me alone

women, crush me met de berenpoot, maak het af ! Ze werd lijkleek, ook haar haar. Ala greep naar de borstkas, ze opende haar mond terwijl de ogen weer wegrolde, een groene zichtbare adem dwarrelde als Schotse mist over het fijn gewassen gezicht van meneer de volhouder. Er kwam geen beet, krauw, mep of steek, beide werden rustig. Ze had hem weldegelijk in haar subtiele macht, zijn gezicht werd gevoelloos, zijn handen opgezet, een zekere warmte in de nek, een gecontroleerde schrik in zijn oogwit. Slaperig en gefocust. Van een gif kon je niet spreken maar het warme, zweverige gevoel zette zich verder uit over zijn lichaam in groei. Heerlijk onbezonnen. Eigenlijk hoorde een kind zoiets niet te voelen en zeker niet op een ladder. Hij voelde niks meer en begon zonder direct besef te zweven. BRUTUS lachte haar rotte tanden bloot. Alabama vloog als peter pan uit de boeken, zonder vleugels of pillen, zonder instructies alsof hij al jaren niks anders deed, weg van hier. Het wezen wou duidelijk meevliegen, no hard feelings, Ala ging volgen. De ladder viel om. Daar gingen ze, lentegewijs, zo hoog als vogels vliegen, tegen de stromingen van het water, de lijnen van de akkers en de fietsrichting van de spijbelaars. Ala gleed zonder strepen in de lucht, hij kon bijna zijn ogen sluiten, hij dacht niet meer aan vallen. Zelfs niet aan waar het heen moest. Kunst gaat overal. Op de grond denkt men, in de lucht gaat alles vanzelf. Vogels denken nooit als mijn vleugels maar niet stil vallen. Mensen die plots uit zichzelf zouden kunnen vliegen nemen die gedachte volgens de nog te vormen traditie moeiteloos over. Het heeft niks met vleugels te maken, maar met grenzeloos kijken, niks afgebakend. Piloten zijn de verst vooruit denkende mensen, stiekem zijn ze een heel klein beetje veel gelukkig.

Zonder blijvende gedachten, met vier gesloten ogen als moederkloek en vage zoon vlogen ze zeven keer het klokje rond. Zonder terugkerende honger, onmiskenbare dorst, een pijnscheut hier en daar gingen ze verder dan de grenzen op de grond, verder dan de landen en landen op twee voeten. Ze landen tezamen, de spiegels van ogen en de gewone. Bij het glorieus ontwaken zag Alabama nog net hoe BRUTUS doorzichtig werd, hoe al haar details verdwenen en hoe zij dus volledig verdween voorgoed. Ze had haar taak als wezen uitgevoerd. Hij ging erbij liggen. Waar ben ik opa ? De wereld voorbij ? Ook zonder antwoord kon je alleen maar ja invullen. Niets zag er bekend of gewoon uit. Alleen hijzelf. De

nieuwe details waren beangstigend echt. De ondergrond kleurde donzig paars, de terugkerende hoeken waren gekruld als papier en kindvriendelijk scherp. Het kriebelde aan de tenen. De vacht van het platgewalst monster bewoog mee met de wegwandelende tiener. Zijn voeten waren nergens veilig. De lucht kleurde dieproos met zwarte spikkels en oogde ruw. Houten planken knarsten in de verte. Op een bloemkolige springheuvel zaten geblindeerde kinderen zelf gebrouwen wodka-biertjes te slurpen. Ala liet de leeftijdsgenootjes op een politiek correcte afstand. Hij wou liever alleen ontdekken. Waar de piep was hij terecht gekomen? Kinderen met opgegraven stofmaskers en kraaknette uniformen uit de Golfoorlog marcheerden als een slang, als een dronken fanfare door de witte steppe. Wie stopte met zingen werd nauwkeurig doodgeschoten. De snel ontroerde sluipschutters met katapult en pepermunt hingen hier letterlijk geduldig aan de bomen, fruit groeide in diepvriesgebieden. Kinderen met baarden in de keel, met een zittend gat en een staande rug, zonder dromen kleurenblind, met een oog voor besmettelijke feestjes en onbespoten ongezelligheid bleven hier in de meerderheid. Volwassenen waren onvindbaar en waarschijnlijk uitgeroeid. Niet door een oorverdovende oerknal, een malle griep of oorlogvoerend zonder wapens. De betweterige ouderen kon je alleen nog als muurschildering bewonderen. Volgens de nieuwe geschiedboeken hadden de kinderen geen andere keuze. Elk gevluucht of naar hier gelokt kind van welke wereld dan ook moest verplicht de snurkende pillen nemen om kinds te blijven. Alabama hoorde bij de tweede groep. Overal zag hij ladders staan en wezens als BRUTUS zweven.

Ala ontsnapte er ook niet aan. Na een paar uur iedereen ontwijkend wandelen door de gekste decors werd hij apart genomen. Door een kind van de eerste orde Derby Kwark. Hij had nog meer details dan de BRUTUS vrouwen. Een appelsien-netje op het hoofd, ballonnen gevuld met bier rond het middel, een duikbril op, de wangen ingesmeerd met vegen van aardappelschillen. Zijn naam stond op zijn handen getatoeëerd, Notong, geen tong, hij had er zelf voor gekozen om als een stil kind te leven. Hij trok de vuist van Ala open om de bruingele pillen er in te leggen, zonder water om te drinken, en je zal geen dag meer ouder worden. Onsterfelijk wou niemand in de mond nemen, maar het kwam op hetzelfde neer. Op een springveer sprong hij verder naar de andere op aarde geboren nieuwe-

lingen. Alle kinderen die hij tegenkwam waren tot nu toe super serieus als profs voor een bord vol berekeningen. Ala wou iemand tegenkomen die hij instant vertrouwde, die voorzichtig al zijn vragen aan de vreemde antwoorden koppelde. Terwijl hij verder slofte langs de verslavend lekkere chocovelden en de witte halfvolle vijvers kreeg hij te maken met de bijwerkingen van de dikke pillen. In plaats van slaperigheid of trillende handen begon hij klaarwakker te snurken met de mond open. Het leek op boeren maar dan iets meer gemanierd. Vriendinnetjes Marva en Odell Margriet zouden er eng van worden, ze gingen nooit de vrije wereld in, niet verder dan de tuin, het gras en de paaltjes. Ze zouden hier niet passen. De jonge meisjes hier knipten hun haar zo kort mogelijk, scheef en ongelijk, wild en in het donker. Ze wilden op hippe jongens lijken, jongens worden. Hoe gekker je kleren en karakter des te beter. Ala scheurde zen broek en overhemd om te beginnen, hij gooide 1 schoen weg, plaste over zijn handen heen en at zen wimpers op, en niet zonder resultaat. Ze vonden hem meteen een stuk interessanter, vooral dan eentje. Je kon niet zien of het genaderde kind mannelijk of vrouwelijk was maar hij wou lichtgevende thee gaan drinken op het troebele strand. Alabama had van spontane gezelligheid nog niet veel kaas gegeten, zo iets leren ze niet op de tegenwoordige school.

Toch volgde hij via de klik klak trappen, de mistgordijnen van Bon Barie en de uitschuifbare nevelstroken. Hij kon de mooiheid van deze veel te kleurrijke wereld niet omvatten, een nieuw leven gekregen zonder te sterven. Voor altijd kinds zijn in een volgetekend verhaal waar je geen streep mag trekken. Ook de naam van de theeschenker stond in zijn handen gebeiteld. De inhoud van de twee kopjes verlichtte het onscherpe strand. Hij heette Welcomenewone, hij behoorde bij een select groepje kids die de gelokte nieuwelingen grenzeloos mocht informeren. Thee ? Vragen ? Ga zitten.

De kussens bleven haarscherp liggen. Vuur af ! Ala probeerde de drievoudige zonsondergang te negeren. Heeft deze op een wereld lijkende plaats een uitspreekbare naam ? Is het hier de volle honderd procent veilig of hebben de kinderen van allerlei pluimage toch voorzichtige vijanden ? Kan ik ergens meehelpen ? Mag ik een eigen stek zoeken of ben ik verplicht te dwalen ? De in een jutezak gestoken met zeesterren versierde jongen dronk zijn kop thee in 1 keer

leeg. In de gevallen duisternis kon je het goedje zien stromen door de kleren en de oplichtende borstkas. Hij werd er happy van, zijn oogbollen kleurde giftig groen. Ala stelde zijn eerste slok nog iets langer uit, hij had al last genoeg van het nog steeds voortdurende gesnurk in wakkere toestand. Hij had geen bedenktijd nodig en plakte de antwoorden aan elkaar als uit het hoofd geleerd. Deze stilstaande wereld noemen we de NEXT1, er zijn weinig verschillen met de krankzinnige aarde buiten de drievoudige zonsondergang, de heersende stilte, de wisselende buitengeuren en kleuren om de 70 dagen en de vloekputten. Alleen daarin mag je je frustraties loslaten. Zevenhonderd meter diep, in elk landschap zit er 1 verscholen. Je zou het hier steevast veilig kunnen noemen. Maar ? Er is altijd ergens een hoek, en daarachter schuilt er altijd iets, er zijn nog altijd zekerheden. Er zijn altijd wezens, opduikend met klauwen, groeiend van de angst, geen volwassenen maar etters. Je zal ze nog wel zien. Derde antwoord, je kan nergens meehelpen. Of toch, we zoeken nog een ontsnapte man, de eerste die het waagt op onze planeet, geen kind, een vlezige man van rond de 55, een prof, springlevend en niet gewenst ! Wie hem vind krijgt een nieuwe huid van bladgoud, zeker de moeite. Je mag een eigen stek kiezen voorbij de kleurplaat waar de donkere tinten beginnen. Daar blijven alle nieuwelingen wonen voor de eerste honderd zomers, daarna kan je in een lichter gedeelte komen. Regels zonder ze te zeggen.

Het werd Arabisch stil. De vragen en antwoorden ging even op pauze. Als twee mannelijke kinderen zaten ze dichter bij elkaar dan nodig. Drie keer zag hij de zon dalen, blauwe lotusblaadjes dwarrelden neder bij elke daling. Van een romantisch gebeuren gesproken. Jammer dat de kinderlijke of bewoners het niet beseften. Echte lichamelijke verliefdheid was hier niet nodig, het bleef bij kusjes en blozen. De voortplanting stond op off, niet van doen. Om hem verder op zijn gemak te stellen serveerde hij ook normaal getrokken thee, een kopje jongen ? Ja, lekker dan. Kan je nog wat meer willekeurig vertellen over de gang van zaken ? Zekers, wij verplaatsen ons enkel te voet of met een springveer. Voertuigen zoals jullie die kennen met draaiende wielen en een motor of het belasten van een dier met je eigen gewicht zijn hier not done. Er zullen dus luie kinderen zijn die nooit de hele wereld zullen zien, andere wel. Ala wou alles zien, hij dacht nog

niet aan teruggaan als het al zou mogen. Hij wou een avontuur zien, zo groot als opa prof, zo groot als de formule die hij tegen oma in zijn slaap bleef zeggen. Hij had ambitie zonder het woord of zijn betekenis te kennen. Hij wou de ontsnapte volwassene vinden, het mocht, want er waren geen leiders of bazen, niemand die hogerop wil geraken, geen vaders of dictators, geen kastelen of blaaskaken. Ala geloofde het niet, elke wereld heeft een leider achter de hand, hij ging hem ook vinden. De theesmaak en de oostelijke landlucht gaven hem de zin om morgen te beginnen. Nog vragen ? Anders breng ik je naar je slaappleaats voor vannacht. Goed u mag me volgen. De kinderen spraken opmerkelijk keurig, op de letter, net niet bekakt. Alle gestrande kids verblijven de eerste nacht in stalen boomhutten. Tapijten in diverse kleuren en geuren beschikbaar. Sommige sliepen op het kille staal. Ala koos wijselijk een donkere mat met vanillegeur. De geluiden van de geknootte watervallen zorgden voor een snelle, diepe nachtrust. Nachtmerries of natte dromen bestonden hier niet. Met fruit als ontbijt en kokossap uit de bergen had ieder weer genoeg energie om vele kilometers te stappen. Ala kreeg een landkaart om zich te oriënteren, de delen waar ze de prof al hadden gezocht waren gemarkeerd en hij vertrok. Hij miste al snel muziek in zijn oren van de ingebeelde draken. Niemand bespeelde nog bestaande muziekinstrumenten, ze voelden zich nog te jong of ondervonden teveel stres om er mee om te gaan tijdens het dagelijks oefenen.

De begeesterde natuur met zijn misvormingen zorgden voor genoeg afleiding en bijgeluiden om de wandelingen alles behalve saai te krijgen. Ala had al nieuwe vragen in zijn speeksel zitten. Zo wou hij graag weten welke dieren hij hierzo kon verwachten. Waren ze even bijzonder als de omgeving ? Groter, gevaarlijker, kleurrijker, totaal anders, opgesloten, opgezet, opgejaagd, in harmonie ? Kon ik ze al wandelend, vluchtig aaien ? Hij stelde zich teveel vragen voor een kind, nooit gerust als oma, hij had nog steeds zijn bedenkingen bij de zwevende BRUTUS vrouwen. Een kunstig lokkertje voor kinderen en de dood voor inzoomende volwassenen. Het duurde flink drie uur stappen voor hij weer een mal gekleed kind kon spreken. Er waren volgens de kaart geen steden, slechts nederzettingen. De eerste waar hij halt hield zorgde alleen nog maar voor meer gewrongen vragen. Op een afgebakend terrein hingen gestockeerde wezens te hangen,

massaproductie leek het wel. Het bleef onduidelijk hoeveel kinderen de wereld nog nodig had en wie besliste wanneer ze werden ingezet. Ala keek meteen naar zijn handen, er stond nog geen naam op, hij bleek bijna zo nieuw als Alabama en keek niet eens naar de handen van de eerste passant in weken die heel ongemamerd doorliep naar de identieke vrouwen. Als een keurmeester liep hij onder ze door, opzoek naar zwangere buiken, brandmerken, geopende ogen, een afwijkende geur, een foutje van de natuur. Ze waren perfect. Zit je nog met vragen ? Ik kan ze wel beantwoorden maar ze zullen blijven terugkomen. Het mindert wel hoe langer je hier bent zeggen ze. Hij stelde ze toch. Wat voor dieren kan ik verwachten en is er nog iets wat ik nu moet weten ? De jongen genaamd Little Fun droeg vrouwelijke oorbellen, op de grond slepende kleren en een niet werkende metaaldetector met zich. Hij trok Ala mee en vooral weg van de bijna heilige wezens. Gezeten in twee schommelstoelen dacht hij na over wat hij moest zeggen om de waarheid te combineren met een duidelijkheid die het vragenstellen zou stoppen. Ala kreeg de derde schommel, hij ging hoger en zag het verst. De oranje appelstruiken en de zichzelf leeg latende beken pronkten voor hun oog maar ze lagen niet op de weg naar het nog niet gemarkeerde gebied. Kleine fun had ook nog een vraag maar eerst de antwoorden.

Er zijn ook dieren, niet veel, maar ze zijn er, wel alleen wilde. Honden en katten zijn uitgestorven door ze af te stoten, de waters zijn vis vrij en de lucht vogel vrij. Door de enorme openheid, vrijheid op het land en de stille kinderen lieten de wilde overblijvers de kleinste mens met rust. De wilde paarden, gnoes, herten, everzwijnen en wolven kennen we al, maar er waren ook nieuwe, vreemde, glinsterende en beangstigende dieren. Ze stopten met schommelen. Zoals ? De zwarte giraffen, de bizonleeuw, de zilverbuik, de zebra's in kleur, de Nijlofant en de hangbuikmakaak. Een begrijpelijke stilte volgde. Een woordje uitleg leek op zen plaats. Heb je een levendige verbeelding ? Goed, sluit je ogen, het is niet ingewikkeld en het stelt niet zoveel voor, kinderlijk gezegd. Zwarte giraffen zijn gewoon net dezelfde giraffen als die je in de zoo op aarde vind alleen zijn ze volledig zwart zonder vlekken. Ze leven in nog grotere groepen en zijn nog schuwer dan de gele variant. Ze zien er bad ass uit net als de bizonleeuw. Gemaakt om in een snelle videogame te figureren. Het beste van twee krachtige dieren

samen. De wendbare achterkant van de leeuw en het harige net iets te grote bizonhoofd. Krachtig maar dubbel zo lui. De zilverbuik is net als de zilverrug een krachtige en nukkige mensaap. Laat hem links liggen en je zal geen problemen ondervinden. De zebra's hier veranderen geregeld van kleur als nachtlampjes, de dagelijkse roze of oranje schijn aan de horizonnen is altijd van hun hand. Ze laten zich zelden zien aan de anti-nieuwsgierigen kinderen, een beetje flauw. De favoriet onder de vreemde wilders bleef met stip de Nijlofant. Twee dieren met een ander soort van grijze kleur, dit dier had beide tinten. Korte poten en slagstanden bijna zo lang als hijzelf. Een bewust foutje van de natuur. Hij oogde gefrustreerd en schuurde zijn tanden overal tegenaan om ze af te vlakken. Als 1 van de eerste dieren hier was hij en niemand anders verantwoordelijk voor de geknakte bomen. Hij gaf de wereld een oorlog op een eiland gevoel, van een voorbij razende aard. De hangbuikmakaak is dan nog slechts een formaliteit. Een kruising tussen een zwijn, een luiaard en een aap. Het meest vuile, luie en uitbundigste dier combineren kan nooit tot een goed resultaat resulteren. Onder de modder hing hij overdag omgekeerd aan een tak te bungelen. In de nachtelijke uren sprong hij van boom tot boom om zijn genetische energie kwijt te kunnen. Je komt ze allemaal nog wel tegen.

Little Fun nam een pilletje om zijn vertelstem weer zuiver te krijgen alvorens hij met een vraag voor Ala kwam. Is het waar dat jij de volwassen prof gaat zoeken in je eentje en de mogelijke leider van de Next1 ? Dat klopt, waarom die bedenkelijke toon ? Er zijn hier buiten die wilde viervoeters toch weinig gevaren over ? In theorie wel maar het feit dat de roddels over je directe plannen zich zo snel verspreiden, zelfs in de wolken leesbaar zijn met een gooftah bril wil toch iets zeggen. Het kan gaan van een beetje geschrokken kinderen tot gevaarlijk jaloerse overwegingen. Ik zou nog is goed nadenken, je bent hier nog maar net, je hebt nog niets te bewijzen aan juist niemand. Ook niet aan jezelf. Kopje thee ? Hij bedankte, hij voelde zich ouder dan zijn leeftijd. Als Denzel van de hoofdstad trok hij verder zonder rugzak. Fun vloekte met een meisjesstem. Om het vloeken uit de wereld te bannen en te houden, om het niet cooler te doen klinken konden jongens alleen maar met een pieperige meisjesstem vloeken. Het werd bijna niet meer gedaan met andere in de buurt. Ook de middelvinger delen en

het uitsteken van de tong zonder ziekte kende men hier niet. Om hier je ongenoegen of kwaadheid te uiten gaf je hem of haar een kus op de neus. Ala voelde zich steeds beter, in zijn wandelen, in zijn denken. Het feit dat er zo snel zoveel over hem geroddeld werd alsof hij het hier is ging veranderen motiveerde hem gigantisch om te blijven zoeken. Zonder een geschreven dagblad of iets dat op televisie maken leek wist elk kind wie hij passeerde, wie hij was. Alabama de zoeker. In de eerst volgende nederzetting van gesettelde kinderen die hij na de rode, mozaïek kasseistroken tegenkwam ging hij opzoek naar attributen om zijn look drastisch te switchen. In een soort van verkooptent, een lappenwinkeltje van alles mocht hij van een jongen genaamd Gloei uitzoeken wat hij kon gebruiken. Geld of goud bestonden hier niet. Je betaalde met een gek gezicht, niet met een lach. Ala had al eentje in gedachten, een gekke bek die zijn opa altijd trok bij elke dubbelzinnige opmerking van oma met haar rug naar hem toe. Ook zij kon er weg mee. Eigenlijk had hij een heel humoristische familie. Vooral de mannelijke kant. Door de zichzelf opgelegde missie kon hij ze nog niet missen. Eigenlijk wou hij is met een meisje praten van hier, ze bleven uit het zicht. Hij kocht zwart krijt om zijn roze babywangen te bekladden, een halve muts met lange kralen, twee pinnenbanden voor rond de enkels, lichtgevende handschoenen, een glazen wandelstok en een zandbril. Gloei stond al bij de deur om af te rekenen, dat is dan een gekke bek van 20 seconden aub.

Hij dacht aan zijn malle opa terwijl hij probeerde een perfecte imitatie neer te zetten. Het bleek nog makkelijker dan pinnen. Tot de volgende kerel. Onherkenbaar liep hij tussen de grootschalige tenten, de kinderen liepen scharrelend heen en weer, sommige ook met een glazen wandelstok. Buiten de halve gestalten en de beperkte woordenschat deden de inwoners verdacht volwassen. Voorzichtig, de leren vallen fase overgeslagen. Niemand speelde tikkertje, met de leren bal trappen, met touwtjes zwaaien of springen in genummerde vakken op de grond. Buiten het speelse decor verliep alles te serieus. De immense luiheid en de grootste vrijheid ooit gemeten verlamde de zin om de boel op te leuken. Er bestond hier geen zin om te werken, door de mooiheid verwelkte de ongeremde creativiteit. Ala hoorde meisjes lachen, hij liep er op af, wat is er zo grappig? Kijk dit is een historisch, zalvend moment. Hoe weet je dat? In de lucht zweefde een

kunstig gebogen vrouw, de laatste BRUTUS, op weg naar planeet aarde om nog 1 keer iemand te lokken en te halen. En dan mochten de ladders vallen, ging het overkoepelende luchtruim op slot. Krik, krak. Het zou niet ongemerkt voorbij gaan. Twee veel coolere meisjes stapten op hem af. Ben je nieuw ? Ik ? Nee hoor, al weken trek ik rond, ik ben Alabama, Ala voor wie het kort wil houden. Wij zijn Tox en Haring, hartsvriendinnen van het eerste moment. Ze droegen ook een halve muts en nephaar, pinnenbanden en een aan de rug genaaide rugzak. Ga je met ons mee ? Haring rook lekker naar wentelteefjes en Tox had de energie van drie jongens in haar onschuldige benen zitten. Waarheen gaat de eenmalige reis ? We gaan naar de visvoervlakte ook wel de drie V place genoemd waar straks plechtig het laatste kind zal landen. Daarna zullen de vele slapende vrouwen afsterven en ontbinden. Hoe weet je dat zo precies ? Het is ons letter na letter ingefluisterd, iedereen weet het nu, net als diegene die mogen gaan kijken. Ook de naam Alabama was ingefluisterd, hij kon mee, en het lag mooi op de weg naar het gebied waar de prof zich mogelijk verstopte. Aftastend wandelden ze het kilometers witte suikerpad af, de meisjes namen de kop, het leken wel tieners, ze hadden al mooie volwassen vormen, Ala moest hun konten bekijken, ze wilden zien of hij al met meisjes bezig was. NEE. Nog even niet. Geen enkele gast dacht met zijn voorhangsel.

Zoals ook op bolle aarde waren de meisjes sneller volwassen, zeker deze twee. Hij had weinig vertrouwen in bedoelingen. Hij beschouwde deze ingefluisterde uitnodiging als een eer die je nooit mag weigeren. Het uitstervende ritueel zetten honderden kinderen in beweging als bedevaarders zonder geloof. Nog 1 keer het wonder aanvaarden en dan vond men het genoeg. Dit georkestreerde einde moest bedacht en beslist zijn door 1 iemand die willens of niet als weggestoken baas diende aangesproken te worden. Die ging hij vinden. De tocht duurde net geen halve dag. De witte in de zon zwaar reflecterende paden waaiden achter hun hielen weg. De visvoervlakte was uiteindelijk een licht hellende berg met de kleur van tonijn en zalm accenten. De lucht werd lijkwit, iedereen kwam op hetzelfde moment aan met een gelijk aantal stappen. Dat doe je ze niet na. Gehurkt werd er gewacht. Ala werd niet herkend. Tox en Haring besloten als geboren entertainers de zee van kinderen af te leiden in de goede zin van het woord. Tox

begon freestyle te beatboxen terwijl Haring, het gestroomlijnde meisje van de twee, Spaans begon te dansen, wat een combinatie. Ala liet zich afzakken tussen de verstomgeslaagden en de open bekkies, hij had geen babysitters nodig. De spanning van het wachten maakten plaats voor dansende kinderen, ze hadden geoefend, voor het eerst klonk er iets wat op muziek leek, hier op de vlakke, alee de berg, heuvel, lichte helling. Geen wild dier liet zich spotten. Ala vroeg zich heel ingesloten af of wel elk kind van aarde kwam ? Zouden ze nog naar andere planeten zijn gevlogen ? Of misschien voor deze laatste ? Ala kreeg bijna schrik en begon extreem rond te kijken, opzoek naar verschillen, drie ogen, zes vingers, geen pupillen, een nieuwe taal, een mond in de buik, een opgerolde staart. Hij werd vreemd bekeken, geduwd met blikken uit ogen, men stapte opzij alsof hij een vreselijke ziekte omarmde. Er klonk een hoorn, de beat ging uit de mond en Haring maakte haar pirouette af. Wat nou ? Ze komen eraan mister. Tientallen BRUTUS wezens vlogen in een cirkelformatie met in het midden het gelukkige kind. Volledig beschermt zonder vijanden, als een vrachtschip van vlinders leek het 1 geheel. Een groot orkest had het nog spannender kunnen maken. Op de vlakke top gingen ze uit elkaar als strontvliegen. De gehurkte massa zag een kind staan, weer nen halve. De slapende lokkers trokken zich omhoog om in de wolken te ontbinden. Ook al konden er nog duizenden kinderen bij, het slot ging definitief op de wereld.

Hier had de natuur de overhand. Het was enkel nog wachten op een vijand, de vrede zorgde voor verzuring in de hersenen. Er werd van het kortgeknipte kind niks verwacht, er moest niet gezongen worden als Adele of acrobatisch gedanst. Hij of zij mocht gewoon de berg afdalen, in de crowd verdwijnen. Zonder applaus of diepe buiging gebeurde het net gezegde. Het gebeuren, de aankomst was helemaal niet zo speciaal en toch leken de aanwezigen tevreden met het getoonde. Ala volgde de jongen zijdelings als door het hoge koren. Iedereen keek nog naar den berg van niks terwijl de laatste gedropte inwoner hun passeerde. Ala kwam adem te kort, hij diende vuil te werk te gaan om enigszins in de buurt van het driftig lopende jonk te blijven. Ellebogen roeiend, struikelt over zijn eigen gehaastheid kon hij het rugje volgen. Al wie hem herkende kuste zijn eigen handen. Ala vond zijn paniekerig loopje een beetje vreemd. Wou hij terug naar